

De winnende gedichten van Rose-Marie

Inleiding

Rose-Marie Maître deed in 2012 mee aan de schrijfwedstrijd Write Now!, die voor het eerst ook in Suriname werd gehouden. De jury was verrast over het niveau van Rose-Maries gedichten (hieronder zal blijken hoe dat kwam) en het opvallende was haar verbondenheid met het lot van het Haïtiaanse volk en de aantrekkingskracht van het beroep van journalist. Aangezien de jury de inzending via een nummercode aangeboden kreeg, wist zij totaal niets van de inzenders af. Unaniem was de jury eens met een eervolle tweede plaats voor Rose-Marie. Pas nadat de jury de uitslag had vastgesteld, werden de namen met achtergrond van de inzenders vrijgegeven. Toen bleek dat Rose-Marie als baby met haar Haïtiaanse ouders naar Suriname was geëmigreerd, maar dat haar geboorteland nog altijd aan haar trekt. Verder bleek dat zij hier de journalistenopleiding aan het afronden was en dat haar droom was om naar Haïti af te reizen om een reportage van haar geboorteland te maken, daar misschien een tijdje wonen, werken en inspiratie opdoen, alsook haar *roots* terugvinden en koesteren. Wij weten dat het *just a matter of time* zal zijn dat Rose-Marie deze droom zal realiseren.

Hieronder volgt een impressie van Rose-Marie van haar ervaringen rond het meedoen aan Write Now! 2012. Wie weet, doet ze weer mee.

Rose-Marie vertelt

Het bericht over Write Now in Suriname ben ik online tegengekomen, nu weet ik niet meer via welke website. Ik had toen al langer dan een jaar een blog waarop ik haast elke dag schreef. Daarvoor heb ik gedichten geschreven en voorgedragen waarvan het publiek en de lezers altijd onder de indruk waren.

Mijn schrijftalent heb ik in mijn tienerjaren ontdekt en door wat ik ervaar wanneer ik uit een boek lees, weet ik dat schrijven mijn passie is en dat ik schrijver wil worden.

Om de een of andere reden ben ik nieuwsgierig geworden naar de mening van professionals over mijn kwaliteiten. Ik heb onderricht gekregen in een masterclas Spoken Words van woordkunstenaar Zulile Binker en dichteres Celestine Raalte, die ook onder de indruk waren van mijn werk. Write Now is een perfecte gelegenheid geworden om een idee te krijgen van hoe ver of hoe goed ik ben als schrijfster en in dit geval, dichter.

Ik heb goed overwogen om mee te doen en goede vrienden, die gedichten van mij en mijn blog lazen, hebben mij aangespoord om mee te doen. Ik heb toen de stoute schoenen aangetrokken, een aantal gedichten op m'n blog geselecteerd en die ingezonden.

Daarna kreeg ik een dag een mail dat ik mij op 5 mei 2012 moest melden bij Theater Unique voor de uitslag. Ik gaf me meteen op om mee te doen met de workshop. Na de workshop was de uitslag en toen bleek dat ik in de prijzen ben gevallen. Ik was echt blij. Ik heb vooral uitgekeken naar de feedback van de jury en dat kan ik telkens nalezen op m'n certificaat.

Vijf mei was een hele mooie dag voor mij. Mijn gedichten hebben dus de tweede plaats behaald. Ik dacht: wow, ik zou die andere inzendingen wel willen zien! Ik heb dus een hele tijd geleefd in een wolk van blijdschap na de prijsuitreiking. Op de een of andere manier had ik wel een vermoeden dat ik in de prijzen zou vallen.

Meedoen aan Write Now was voor mij een *leap of faith* en na de uitreiking vroeg ik me af: wat ga ik verder doen met mijn talent? Wie wilt meedoen met zo een wedstrijd moet zeker zijn van zijn zaak. Ik sprak bij de uitreiking een meisje, dat zei dat ze niets te doen had en daarom een gedicht had ingezonden en dat zij eigenlijk niet van schrijven houdt! Ik vond dat

zo oneerlijk! Dat moet je dus niet zo doen, vind ik. Schrijvers of dichters hechten waarde aan 'het vak' en doen het niet omdat ze niets om handen hebben. Selecteer je beste stukken; waar jij een goed gevoel bij hebt, controleer je tekst meerdere malen en als je dat niet zelf kan, vraag om hulp! En wanneer je je tekst(en) hebt ingezonden, vrolijk door gaan met je dagelijks leven totdat je een mail krijgt om bij de uitslag aanwezig te zijn.

Het was verder fijn om aandacht te krijgen van de media; zo ben in twee radioshow's geweest, sta ik op enkele websites, heb op een Schrijversgroep-avond gedichten voorgedragen en voel mij daar goed bij.

Groetjes aan de lezers

Van Rose-Marie

(reacties via litap@cq-link.sr)

De gedichten waarmee Rose-Marie Maître in mei 2012 in Paramaribo de tweede prijs behaalde bij de schrijfwedstrijd Write Now!

1) Watalsje

Als ik rookte,
had ik geen sigaretje
of sigaar tussen de lippen,
maar een bruine of zwarte houten pijp,
zoals mijn opa eentje had.

Dan had ik een bruinere, gladdere huid,
dreadlocks van kroeshaar
en rook ik naar cocosolie.

Was ik eigenzinniger,
had ik sieraden van houten kralen,
zoals mijn grootmoeder die moet hebben gehad.
Schelpen in mijn gitzwart haar,
die ik zo van het hete strandzand
aan mijn dreadjes plakte.

Dan had ik grote, dikke dijen,
wiegende heupen,
ferme stappen die de grond doen trillen,
een overweldigende lach,
die diep uit mijn nek
kwam luiden.

Had ik een recordaantal boeken
over geschiedenis, cultuur, mijn land,
grotere mensen, groter dan jij en ik
en wij en hij en zij.

Woonde ik in een gingerbreadhuis,
sliep ik in een bed met een aantal hoge matrassen,
ook nog op blokken,
had ik aan mijn plafond verschillende kleuren kunstbloemen.

Dronk ik elke ochtend
zelfgemalen koffie,
mierzoet,
zoals zij dat doen in Haiti,
bij de Hatianen.
En ook zonder melk; gitzwart.

2) Verschil (maakt uit)

Kijk mij niet aan
Met je rijkeluis-zonen-ogen
Mijn moeder heeft geen stand
En mijn vader geen land

Jij bent slechts voer
Voor mijn allerstoutste dromen
Er is geen plaats dichtbij de werkelijkheid
Waar die ooit uit zouden kunnen komen

Spreek niet tot mij
Uit die mond
Die aan een rijke-vrouwen-boezem heeft gezogen

Raak mij niet aan
Met die rijke-mannen-hand

Mijn boezem is tot verwarming
Voor arme straatpoezen
Mijn hand is om mijn moeder te helpen,

Ook vader en later mijn man te steunen
Die jouw land zullen bewerken,

Dus kijk mij niet aan met die rijkeluis-zonen-ogen
Mijn moeder sterft in haar stand
De trots van mijn vader is andermans land...

3) Ex

Hak het eraf!
Het zilverstuk dat je van mijn arm maakte
Met jouw kus;
Jouw vieze, verrukkelijke verrader,
Lelijke opgeblazen wazem
Die kus
Streel je eigen lippen aan diggelen
Met mijn ogen gesloten
Wordt ik niet wie ik wil zijn
Ik zal toch nooit vergaan van de pijn
Het valt niet terug te nemen
Maar ik wil het weg
Jouw lelijke leugen,
Die heling had moeten zijn,
de wereld had moeten weerhouden op mijn schouders te storten
Die schouder...die leugens, die ogen
Ik kan mijn rug niet ongedeerd keren

4) Zucht

Ik wil fijngeknepen worden
In de handen van de wind
Zachtjes uit elkaar gerukt
En verspreid boven de atmosfeer
In elkaar gevouwen
Los worden gemaakt met touwen van fluweel
In een ruk terug naar draagbaarheid
Zachtjes vervagen tot onwerkelijkheid

Ik word wakker, zwaartekracht verstoot mij,
Screen blijf ik staren in ijdele verlangens ...

5) De Wereld

Ik wil het uitschreeuwen,
maar tegen wie ..

wie weet niet dat dit; deze wereld, het leven,
heen en weer geroep,
over en weer geschreeuw is

van leuzen, van leugens, van pijn,
van woorden, blikken en daden
die nergens voor staan?

resultaten die never nooit bestaan

wens hoeveel je maar wil,
zwoeg zo hard je kan,
alles valt toch uit elkaar
ze komen nooit uit!

Ik wil wegrennen,
maar naar wie?

wie heeft niet gezien
dat alle bergen instorten
dat al het water opdroogt
de lucht op de aarde wil vallen....

tegen wie,
naar waar?

Elkaar...
de handen ineen slaan,
wie verantwoordelijk wil zijn
zij die niet willen,
zij die beter alleen zijn,
mogen dwalen en daarin vrede hebben,

maar zij die samen staan gaan voort,
totdat alles in elkaar valt,

zo ook zij, alsook wij

6) Persoonlijk verslag

Het verhaal bloedt
tussen de bladzijden is het nat

De schijn is niet verzwegen
gedroogd zweet, korrelig van het zand,
waait je tegemoet bij het bladeren

Als je de bladen verkreukelt,
valt het rood uit je hand
glipt het tussen je vingers door

Onbekende tranen vloeien over jouw wangen
Ongevraagde ogen staren uit jouw kassen

Je stem rinkelt een onbekend lied
je lippen vormen ongevraagd verdriet

Het boek bloedt,
het traant van z'n eigen verhaal
De woorden hebben geen tonen

De schrijver herwint en de lezer verliest

(Naar aanleiding van 'Haïti, een ramp voor journalisten' van Hans Jaap Melissen)

7) Strengen

Het is mij verboden.
ik mag niet op jouw straten vol puin lopen

Mijn handen niet om jouw verweesden slaan
je dochters niet toelachen
je zonen niet toeknikken

Het is mij verboden,
ik mag het niet

al zou ik zo hard proberen
toch kon het niet

Dat ik jou toebehoor en jouw naam draag,
kan niemand wat schelen
dat jouw bloed door mijn aderen stroomt
en mijn geest voortkomt uit jou
...moet ik onbedoeld dragen

Vreemdelingen hebben bij jou voorrang
mijn liefde voor jou is ondergeschikt
aan jouw verlaten vooruitgang

Niemand die het ziet,
geen ziel die het hoort

Moet ik mijn navelstreng uit jou komen trekken?
Zal ik teruggaan in de geschiedenis en de zaad-en eicel
die mij hebben geplakt in een ander klimaat persen?

Wat zou je dan doen?
Zou je mij begroeten met een zoen?
Zou het universum enige moeite maken om mij in jouw armen te sluiten
Zou ik welkom zijn,
Zal ik recht hebben?

Kan ik dan een met je zijn?
Helemaal mij,

ik in jou....

.....Vrij

8) Grond voor Mijn Navelstreng

Soms wil ik jou zijn. Soms wil ik jou, hier zijn. Omdat ik niet in je ben, niet in je kon blijven. Maar je bent in mij, je bent diep binnen in mij, maar ook aan het oppervlak zweef jij. Ik wil zo graag binnen in je zijn, over je heen, ik zou je willen omsluiten, dragen, omhelzen, strelen en kussen. Daarom zou ik ook jou

willen zijn, om jou te kunnen zien als ik in de spiegel kijk, met jou te doen wat volgens mij het best is. Van jou maken wat het beste voor jou en al de jouwen zou zijn. Elke dag mis ik je, elke dag mis ik je zoveel meer. Het is een kreunende, nijpende pijn, die ik tegelijkertijd weg kan stoppen.

Als ik niets aan jou kan doen, voel ik mij diep ongelukkig, ik wil niet kijken wat er van komt, ik wil maken dat het goed komt, in jou, bij jou, van jou, voor jou en de jouwen, die zich bij jou willen scharen. Houd ik dan van jou.